

Istenanyaság és elfogadás

Az új év első napján Szűz Mária istenanyaságát ünnepeljük. A napi Szentleckében Pál apostol így ír: „Amikor elérkezett az idők teljessége, Isten elküldte Fiát, aki asszonytól született...” (Gal. 4, 4-7).

Mária alakja központi helyet foglal el a megváltástörténetben, amely alapja hitünknek és keresztény életünknek. Általa érkezett a viágba a mindenható Isten, az ő gondjaira bízta a teremtő Atya egyetlen Fiát. Az anyaság misztériumán túl, az istenanyaság felelőssége került egy fiatal leány vállaira, aki már születése előtt kiválasztatott. Mária pedig igent mondott az elhívásra, és a teljes Istenre hagyatkozást választotta, körülményeitől függetlenül.

Milyen nehéz lehetett kimondani, hogy „legyen nekem a te igéd szerint”, hiszen az aktuális társadalmi berendezkedés tükrében a nyilvános megkövezés és a halál lehetősége lebegett feje fölött. Ő mégis igent mondott. Az Istennek történő alávetettség mellett döntött, mert szívében hitte, hogy az Úr megteremti a szükséges körülményeket ahhoz, hogy vállalását teljesíthesse. Ezzel az igennel pedig kezdetét vette anyaságának mélyeségekkel és boldogsággal teli, nehéz útja. Az istenanyaság befogadás. A végtelen és a véges találkozása volt ez, a lélek találkozása a test, az anyag végességével. Kapu, melyen keresztül fény áramlott a világba és új törvény érkezett az Istentől. Az anyaság minőségi változás, az istenanyaság teljes átlényegülés, amely ma is megtermi kegyelmi ajándékait számunkra.

Az új naptári év kezdetén tegyük mérlegre, hogy az előző évben vagy eddigi életünkben hány alkalommal hasonlított Istennek kimondott igenünk Mária szívből jövő „igen”-jére? Hányszor volt erősebb az értelmünkbe és tévedhetetlenségünkbe vetett hitünk istenhitünknel? Az őszintén magába forduló lélek tudja, hogy folyamatosan öntözgetnie kell magában az isten iránti bizalom virágát. Ez a virág mindannyiunkban él, de mindennapi dolgaink, életünk kedvezőtlen alakulása, félresikerült „számításaink” és elbizontalanodásunk tépázzák bennünk a hitet és a bizalmat. Isten szeretetének fénye ilyenkor nehezebben jut el lényegünk mélyére, s ilyenkor „igenünk” sem lélekből jövő. Ezekben a nehéz pillanatokban felerősödik bennünk az elszigeteltség áldatlan érzése.

Ezekben a nehéz percekben se feledjük, hogy halhatatlan lényegünk Istenhez köt bennünket. Amikor a kinti sötétség eltakarja előlünk a kegyelem világosságát, öntözzük a bizalom virágát imával, a Szentírás olvasásával, elmélyüléssel. Tekintsünk Szűz Máriára, és kérjük Őt, hogy újra és újra megtanítsa nekünk mély meggyőződéssel mondani: „Legyen nekem a te igéd szerint”.